

SUMMAPOLIS

GYÖRGYI CSABA

**Üdvözlét jövőbeli olvasóimnak!
...ez itt máris egy időutazás!**

Jó szívvel ajánlom leendő olvasóim
figyelmébe most készülő kötetemet:

SUMMAPOLIS

Tudományos-fantasztikus írások

Györgyi Csaba vagyok, Prágai Tamás-díjas szerző. Ötödik, önálló kötetem, amely tudományos-fantasztikus írásokat tartalmazott, 2024-ben látott napvilágot *Holdak a folyó felett* címmel. Korábbi köteteim: Mint két idegen; te, és, én; Barokk Vihar; égből égbe hulló. E művekben, önálló műfaj-kísérletként, leginkább nollák találhatók. Ez az írói forma egyúttal alkotói hitvallásnak is tekinthető: „A nolla mint forma, nem cél, sőt, még csak nem is egy jól kézhez szoktatott eszköz, hanem a valóság irodalmi ábrázolására irányuló szellemi törekvésnek a térhez-időhöz történő hozzáállása, vagyis egy kísérlet a lényeg láthatatlanságát létrehozó és fenntartó értelem minden egyes elemének újragondolására.” Korábban megjelent műveim ingyenesen elérhetőek a Magyar Elektronikus Könyvtárban: <https://mek.oszk.hu/hu/>

...és most jön a neheze: a kiadás 2027. évi költségei, kb. 500.000 Ft, meghaladják a lehetőségeimet, így bizalommal számítok magánszemélyek, intézmények és vállalkozók szponzori támogatására! Előre is hálásan köszönöm az adományokat, amelyeket azzal szeretnék viszonzni, hogy nagylelkű jótevőim mind a kötetben – akár egész oldalas hirdetés formájában is, mind a későbbi könyvbemutató során említésre kerülnek!

Támogatási ügyekben ezen az e-mail címen fordulhatnak hozzám:
mintketidegen@gmail.com

*...és most következzen egy kis ízelítő a készülő kötetből,
amely várhatóan 140 oldal terjedelmű lesz,
és 5-10 grafikát is tartalmaz majd:*

Summapolis

Akivel csak találkoztam útközben, feketében volt.

Leértem a folyóhoz, ahol a madarak a meder közepe táján, egy pont körül körkörösén röpködtek. Izgatottnak tűntek. Mitől tűnik izgatottnak egy madár? Aztán alattuk, lent a vízben észrevettem egy fuldokló madarat. Repülni próbált, pedig sem a vízben, sem a víz alatt nem lehet repülni. Hogyan is lehetne?

Egy kicsit lejjebb sétáltam a folyó mentén, és láttam, ahogy egy halott madarat sodort a víz. Ugyanaz a madár lehetett.

Eszembe jutott, hogy ez itt nem a Föld, és ez a város nem az otthonom. Mint ez a halott madár, én is úgy sodródtam át csendben az úrron, csakhogy első és utolsó emberként eljussak a távoli Summapolisba, amelyet éppen ezért én nevezhettem el, s ahonnan már soha többé nem fogok hazajutni.

Én, a halott, sodródó madár, végül megérkeztem a hazaút reménytelen vágáához. Hazaérkeztem Summapolisba.

Antique

A kastélyvároska feletti Hold-metronóm ütemadásának holt fényében délceg madárember-maskara ropja lassítva a nemes tolvajklánok elkésett, esti táncát. A tereken illatos, fiatal szerelem-avar forgószelek kapkodnak az erkélyekről lefelé nyújtózó macskaindák telt gyümölcsei után. Most kell lenni! Még a kő is mámor, hisz' messze még a hajnal imát bontó, bő leple. Csöndeske, ezeréves leányalak ül ki illedelmesen a nagytemplom ódon, kongó tömbje előtti, kis szökőkút ezüst színére, és tavaszi éhségét egyetlen ruhadarabja, hosszú, vörös szalagos dámakalapja épphogy csak eltakarja.

Véper láma

Alsókertfa Község Tanácsa 1971. február 11-i végrehajtó bizottsági ülésének jegyzőkönyve egy különös esetről tudósít. A helyi Aranykalász tsz elnöke, Micujánka Lajos elvtárs arról számolt be ezen az értekezleten, hogy a tehenészet egyik középkorú betanított munkása, Véper Jóska buddhista lett. Az történt ugyanis, hogy a tsz erősen foghíjas könyvtárának egyik régebbi Jókai-kötetében, feltehetően könyvjelző gyanánt, ott lapult egy olyan, két világháború közötti, színes újságból kitépett cikk, amely aránylag részletesen számolt be Buddha életéről, tanításairól és a buddhista vallás rendszeréről. Az újságcikk magvetése termékeny talajra hullott a józan életű és nyugodt természetű tehenészlegény elméjében, miután éppen a szóban forgó kötetet kölcsönözte ki.

Jóska természetesen a brigádvezető elé tárta a kialakult helyzetet, aki azonnal a tsz-elnökhöz sietett. A vb-ülésen jó darabig vágni lehetett a

csendet, végül Peszkulit Géza elvtárs, az általános iskola igazgatója, ragadta magához a szót:

– Elvtársak! Az esti marxistán én azt hallottam tavalyelőtt, hogy a buddhizmusban nincsen isten, ráadásul ennek az ázsiai vallásnak a végcélja nem is valamiféle égi paradicsom, hanem a nirvána elérése, vagy hogy a csudába is hívják... ami olyasmi lehet, mint a semmi! Nyilván a halálra gondolhatott az eredeti szerző, Buddhanov elvtárs, aki ebből a szemszögből nézve nekem máris egy igazi őskommunistának tűnik! Nekem ehhez jó orrom van, elhihetitek...

– Buddha, nem Buddhanov! – préselte ki a fogai közül gyöngyöző homlokkal Kátlahi Ede elvtárs, a tanácselnök. – Más se hiányzik, hogy megin' lejöjjenek ide a járási, vagy ami... – itt megállt egy pillanatra, és a nagy ijedtségre remegő kézzel legurított egy kupica pálinkát, majd folytatta. –... még rosszabb, a megyei pártbizottságtól. Lajoskám, adjatok meg annak a Jóska gyerekek mindent! Érted? Mindent, amit csak kér!

Jóska, az alsókertfai buddhista pedig nem kért semmi mást a Párttól, csak egy Buddha-szobrot: olyat, amelyet az újságikkben is látott. Mivel rövid időn belül egy újabb vészhelyzet keletkezett, a tanács vb-nek rendkívüli ülést kellett tartania. A tanácselnök az előző napi ülésen egy kicsit... elfáradt, hiszen akkoriban bizony Alsókertfán is nehezek voltak a poharak, így helyette a tsz-elnöknek és az iskolaigazgatónak kellett gyors döntést hoznia a szobor-ügyben... annál is inkább gyorsat, mivel ők is erősen lankadoztak már.

– A szobor, az szobor, nem, Lajoskám?! – vezette elő a témát Peszkulit Géza. – Figyeljél csak ide... de azért tölthetsz is nekem egyet a fene nagy konten... koncter... odafigyelés közben! Ácsi, ne abba, aranyapám, hanem a vizespohárba! Ne nézzél már madárnak! Na! Szóval ott van a Tanács dísztermében az a nagy Leninov-szobor...

– Lenin, te anyaszomorító! – vetette közbe konstruktívan Micujánka.

– Mindegy! Kopasz vagy nem kopasz? Ugye, hogy kopasz? Na! Kicsit faragunk rajta itt-ott, aztán már meg is van a Jóskának az a Buddhanov-szobor, nem?

Kicsit faragtak rajta, aztán már meg is lett a nagytiszteletű I. Véper Lámának, az immár háromezer-hatszáz esztendő, alsókertfai Aranylótusz Buddhista Egyház szent életű alapítójának az a hön áhított Buddha- (a felirata szerint, mely az ősi, alsókertfai dialektust követi: Buddhanov-) szobor! Irgalom és béke minden érző lénynek, különösen a teheneknek!

A vándorlás

Mindig is vándoroltunk, mert a vándorlás jó cél! A háborúk és a túlnépesedés akkor szökkentek szárba a történelmünk folyamán, amikor egyes embercsoportok – ki tudja, miért – egyszer csak lecövekeltek, és a többiektől eltérően, már egyáltalán nem akartak szépen és illendően továbbvonulni az útjukon. Az utánuk vándorlók természetesen a sarkukra léptek, és emiatt az ő sarkukra is rátapostak azok, akik addig tisztességes távolságban követték őket.

Az ember lényegében vándor, ilyen a természete! Még az az ember is vándor, aki éppenséggel nem tesz meg naponta több tíz kilométert, csak éppen nem érzi jól magát a bőrében: a lakóhelyén, a munkahelyén, vagy példának okáért a házasságában, hiszen belülről feszíti valami... mehetnékje van!

Az ember eredendően vándor, s az ideális, kiegyensúlyozott emberi társadalom egyfajta magántulajdon nélküli, helyét folyamatosan változtató, boldog coachsurferekből – afféle modern indiánokból – kellene, hogy álljon! Civilizációnk jelenlegi szintjén egyébként meglehetősen közel állunk ahhoz, hogy ezt meg is tudjuk valósítani. Első lépésként világszerte, egymástól egy napi járóföldre olyan gépesített, önműködő és önfenntartó létesítményeket kellene létrehozni, amelyek biztosítják a vándorló embercsoportok számára a minimálisan szükséges élelmet, ruházatot, valamint a kényelmi, egészségügyi és higiénés feltételeket... Így egyúttal egy hasznos feladatot is találnánk végre a lassan a fejünkre növvő mesterséges intelligenciának!

Ezután végre-valahára kezdetét vehetné fajunk határtalan szabadságának tökéletes megvalósulása, vagyis a soha véget nem érő, elektromos kerítések, talkshow-k, kutyakozmetikumok és páncélozott, láncaltalpas, harci járművek nélküli, csodálatos vándorlás, amely során már csak olyan dolgok hiányozhatnak az életünkben, amikre voltaképpen soha nem is lett volna szükségünk!

Csak el kell indulni, barátaim – lehetőleg minél hamarabb! Aztán már csak arra kell nagyon ügyelni, hogy azután soha, de soha ne álljunk meg még egyszer!

A kalyiba

Vettem egy helyes kis kalyibát Tibet és Bhután határán, jó másfél mérfölddel az utolsó, foghíjas, magashegyi falucska felett, melyet széljáró angyalok mindig álmos, mindig vén leszármazottai laknak.

A csak ügyyel-bajjal megközelíthető, sziklapárkányon álló háztól erős kőhajításra patak, a ház mögött nyújtózkodó, napos szélárnyékban pedig keskeny földsáv, amely egy szorgos embert éppen el tud látni elegendő harapnivalóval.

Azt kérdezitek, mikor indulok, hogy mindent hátrahagyva végleg odaköltözzem? Ki tudja? Talán már régóta ott lakom. Tulajdonképpen mindegy is, hiszen a ház mindig lakatlan volt, és az is marad egészen az idők végezetéig, sőt, alighanem még azután is.

Carlo papa

Amikor szülei egy kolerajárvány során elhunytak, az alig másfél esztendőes Carlót nagyapja, egy jó hírű cipésmester vette magához, akit szintén Carlónak, pontosabban Carlo papának hívtak.

Ahogy a gyermek cseperedett, egyre szorosabb kötelék fűzte nagyapjához, akit szinte istenítt, és egyre ügyesebben utánozta a szavajárását, lassú mozdulatait, hajlott testtartását és csoszogó járását. A dél-olasz, tengerparti városkában szinte látványosság számba ment, amikor vasárnap reggelente Carlo papa és a kis Carlo a templomba ballagott. A lelkes szomszédok a nagyapjáéhoz megszólalásig hasonlító, apró ruhácskát varrtak a kisfiúnak, sőt, még egy kis kampós botot is készítettek számára, hogy teljes legyen a kép.

Teltek-múltak az évek, de Carlo nem hagyta el különös, utánzó viselkedését. Ellenkezőleg: miközben lassan beletanult a cipésmesterségbe, külsőleg is szinte teljesen Carlo papává alakult át. Amikor aztán a nagyapja meghalt, a kettejük közötti hasonlóság teljessé vált: az akkor mindössze tizenkilenc esztendőös Carlo a gyász miatt pár nap alatt teljesen megöszült és jó pár foga is kihullott.

Carlo papa sírjára az éppen aktuális, gazdasági válság okozta pénzhiányra való tekintettel a halálozás évét már fel sem vették, de nem is volt rá szükség, hiszen Carlo papa ezután is minden vasárnap reggel szépen, illedelmesen elballagott a misére a közeli templomba. A környéken élők, különösen az idős nénikék már nem szórakozásként tekintettek az ifjú, mégis vén cipészre, inkább keresztet vetve rendre kitértek a nyugtalanító jelenség útjából.

Amikor ötvenhét évvel később, a sírkő tanúsága szerint százötvenhárom esztendőös korában Carlo papa másodszor is elhunyt, már olyannyira beépült a városka mindennapjaiba, hogy a helybeliek az öreg által toldozott-foldozott cipőkből hatalmas szobrot készítettek az emlékére, amelyet aztán a főtéren nagy csinnadratta közepette fel is állítottak.

Az évmilliók hullámverése előbb a tengerpartok vonalát, majd magát Olaszországot, később pedig Európát is elmosta. Gépi és emberi civilizációk, sivár gyárbirodalmak és finoman programozott ökövilágok váltották egymást, de még a Nap magába zuhanásának előestéjén is állt Carlo papa hajdani bőrszobrának robusztus, nano-hologram másolata, ami alulnézetből szemlélve, ha képes lett volna erre még egyáltalán értelmes életforma a haldokló bolygón, egészen úgy tűnt, mintha az öreg cipésmester egymaga tartaná az eget ősi boltozatát.

Vonal

Néma a telefon. Kicseng, majd fel is veszik, de aztán álló csend, pontúr, csillagtalan mély. A másik oldalon már nincs semmi és senki. Onnan nem akarnak ide átjönni, nem nyílnak portálok, nem szaladnak energiahúrok. Nincs kapcsolat, csak ez az egy mínusz egy darabszámú, felejtés és ébredés nélküli, mégis kialvatlan, s emlékei súlya alatt egyre jobban magába süppedő, lassú lélegzés, saját, elektronikusá redukálódott létezésem visszhangjának még elektronikusabb formában visszatérő echója. Hát így költöztem be a kapcsolatlanság biztonságát jelentő, milliárdnyi, asztalon felejtett készülék egyikébe.

Harmad

Harmadvilág, áloidó, álomtér: életünk egyharmadát odaát töltjük, és a halálunk után talán majd... hát nem is tudom. Álmaink, amelyekre emlékezni szoktunk, akkor keletkeznek, amikor az oda- és visszaút hűvös, hosszú folyosójának érdes falához horzsolódunk.

Bár evilág ugyanannyira van vagy nincs Harmadvilág számára, amennyire Harmadvilág van vagy nincs evilág számára, talán észrevettétek, hogy csak Harmadvilágot írtam nagy kezdőbetűvel.

Semmi

Talán mindig is jelen volt a Föld élettelen ósóceánjában, de az is lehet, hogy valaki szándékosan odatette, esetleg egyszerűen csak otffelejtette azt a porszemnyi kis semmit, és itt tényleg egy apró, gömb alakú, minden mástól jól elkülönülő semmire kell gondolni, amelyet aztán szép lassan körbefontak az óslevesben szerteszt sodródó, szénből, hidrogénből, oxigénből és egy kevéske nitrogénből véletlenszerűen képződött, keszekusza atomláncolatok. Így jött létre hosszú-hosszú évmilliárdok alatt az első, sejtfalas gömböcske, amelyben aztán a folyamatos, tenger alatti zötykölődés végül valahogyan még egy lüktető üröcskét is felgyúrt... Innen már nagyjából alighanem ismerős a történet: dinoszauruszok, marokkó, Laokoón-csoport, atombomba, Mick Jagger.

...és talán már az is világossá vált, hogy honnan van bennünk az az icipici üresség, amely folyton telni vagy szűnni akar.

310. lépés

2037-ben egy addig soha nem látott méretű járvány tört ki a Földön. A madárinfluenza egyik változatából, amely valószínűleg egy makedóniai illetőségű sündisznó (*Erinaceus roumanicus*) testében mutálódott, egészen új vírustörzs jött létre, amely szinte kizárólag az emberi agy bizonyos területeit blokkolta. Ezek a részek a mediális prefrontális és posterior cinguláris kérget, a precuneust, illetve a temporális lebeny belső területeit jelentették, amelyeket összefoglalóan Default Mode Networknek, rövidítve DMN-nek, magyarul az önazonosság agyi hálózatának nevezzük.

Az emberiség nagyjából kétharmada, körülbelül tizenegy milliárd ember egyik napról a másikra egész egyszerűen elfelejtette a nevét, illetve személyes emlékeinek nagyobb részét. A fertőzés gyógyítására egyetlen gyógymód kínálkozott: ha valaki az önmagát kétségbeesetten kereső betegnek végre elárulta a nevét. Ekkor ugyanis – ne kérdezzék, hogy miért – a blokkoló fehérje rövid úton felbomlott, s a vírusfertőzött agyműködése pár perc alatt teljesen helyreállt.

Tudat-koldusok végeláthatatlan tömegei lepték el az utcákat és a tereket: „Kérlek, áruld el a nevem! Ismersz? Hogy hívnak engem? Ki vagyok én? Ki vagyok?”... és e könyörgések roppant lármája, legalábbis spirituális értelemben, újjászülte végre az emberiséget.

A Nap végleg lement, és egy új, minden addiginál fényesebb Hold mászott az égbolt tetejére, ahonnan a fényes égitestek legendás ellenségei, a sündisznók sem lettek volna képesek többé már elmozdítani.

A pesti

Évtizedeken át figyeltem Budapestet, fürkészttem áramlási rendszereit, a belső, rejtett térutak, időelemek és lassú hátrafordulások közötti érintkezések történeteit, míg végül aztán rábukkantam azokra a roppant nagy teherbírású, felfüggesztési pontokra, amelyek a főváros káosz fölött lebegő építményét, ha nehezen is, de még megtartják.

A vadász

Csendben, rangrejtve érkeztem a Földre számos, kisebb-nagyobb, bioelektronikai egység formájában, és egy faluvégén hagyott roncsautó hátsó ülésén kezdtem el akkori egyetlen, szilárd alkatrészem, a gombostűfej méretű Központi Egység irányításával összerakosgatni magam... puzzle az égből, hehe! Amikor képessé váltam helyváltoztató mozgásra, nagyjából úgy néztem ki, mint egy részeg mókus és egy kiszuperált kenyérpirító szerelemgyermeke. A továbbfejlődéshez szükséges biológiai és elektronikai összetevőkért bebeszöktem a közeli faluba, és néha egy-egy tyúkkal vagy egy fél rúd kolbásszal, máskor meg egy maréknyi, padlásra száműzött számítógép-alkatrésszel tértem vissza a rozsdá ette Renault-bázisra. Bő három esztendő elteltével, amikor ötvenegy votrekka, vagyis jó húsz méter távolságból már nagyjából embernek látszottam, kiástam egy földalatti kábelt, és felcsatlakoztam az internetre.

Ekkor természetesen jelentősen felgyorsultak az események, hiszen hazai pályára léptem. Ingyen kreditekkel kezdtem el tőzsdézni, és mivel nem voltam szegénylős a Homo sapiensek által erkölcstelennek tartott eszközök használatában, amelyek terén még így sem érhettem néhány dörzsöltebb homo nyomába, igen hamar, ahogyan errefelé mondják, megtollasodtam, bár a külső megjelenés szempontjából továbbra is az emberi húsköpeny tökéletesítése maradt a célom.

Ami ezután következett, már alig-alig különbözött egy átlagos, földi bűnöző pályafutásától: darkweb, hamis személyazonosság, tucatnyi álnév, rejtekhely és menekülési útvonal. Közeledtem célom megvalósításához, és szinte már minden olyan információt sikerült összegyűjtenem, ami szükséges volt a tervezett Flatt-invázió megvalósításához, amikor szerelmes lettem... Igaza lehet az ember-költőknek: a szerelem vakká tesz, ugyanis én sem ismertem

fel vágyaim tárgyában azt a profi Csillagvadászt, aki hozzám hasonló módon érkezett erre a peremvidéki, poros, kis bolygóra, és attól a pillanattól kezdve vadászott rám, hogy először a netre kapcsolódtam. A Csillagvadász ezek után kegyetlenül levadászott engem, az összegyűjtött sok-sok exabájtnyi információt a sajátjaként küldte haza a Flattra, magának learatva ezzel minden dicsőséget. Ezek után – Jaj a legyőzötteknek! – a használható alkatrészeit magába építette, majd a Központi Egységemet egy tíz centiméteres műgyanta gömbbe zárta és elásta.

Azóta vagyok itt, a mélyben. Kétmilliárdig még számoltam az éveket, de most már az sem érdekel! Könyörgöm, végre valaki engedje már ki a szellemet a palackból...

Álom

Álmomban robotok által üldözött robotok elől menekültem, és ennek következtében reggel egy ismeretlen földrész városkájában ébredtem fel, amely annak a településnek volt a tökéletes másolata, ahol előző este nyugovóra tértem. Hamarosan másodszor is felébredtem, miután egyszerűen felkapott, falevélként megpörgetett, majd a szobámból lesodort az utcára annak a színes rémületnek a hullámverése, hogy a tudatomba integrált, csillagászati helymeghatározó rendszer mérési jelentése szerint nemcsak a tegnapi város, illetve a földrész, de még a bolygó, sőt, valószínűleg maga a jó öreg dimenzió is kiszaladt alólam az éjjel.

Céltalanul lófrálni kezdtem az új konstelláció alatt, és egytől egyig olyan emberekkel találkoztam, akiknek a felbukkanásáról mélyen bennem született meg a döntés... talán így próbáltam megfejtetni az utcácskák közötti, folyton változó rendet. Ki tudja? Telt-múlt az idő, és én egyre jobban vágytam az errefelé átmenet nélkül lezuhanó éjre, mert olyankor – láthatóan ez egy vastörvény az egész multiverzumban – minden egyformává és súlytalanná, egymástól függetlenül is feloldható ellentmondások sorozatává válik. Tudtam jól, hogy a sötétség beálltával egy nagyon is személyes felület fogja bennem visszatükrözni a csillagokat, én pedig, eredeti formámat felvéve, ismét a városi éjszakák egyetemes égboltjává válok, mely lassú, óvatos körökben sodródik a végét jelentő, hajnali derengés felé, hogy attól kezdve majd egy másik kényszerturista képezze az eget ezen az idegen égitesten.

Hát, röviden így vált az életem egy érintések nélküli tragédiává, miközben azt is engednem kellett, hogy valaki folyamatosan fölfelé nézzon bennem:

*földszagú múltam
sziklája így olvadt fel
létem egében*

gásólaV

Beesteledett, amire elértük a senki földjén a repteret. Ahogyan közeledtünk az űrbódékkal védett kapuhoz, minden egyre valószínűtlenebbé vált. Bár tudtam, hogy ez a hely egészen közel, vagy ahogyan az Ezredes szokta mondogatni, a lehető legközelebb helyezkedett el a valóság és a gásólav határához (ennél találóbb kifejezést sajnos nem tudott kiötlöni a jelenséget kutató, nemzetközi mérnökcsoport), mégis nyugtalansággal töltött el az általam eddig ismert világ egységének, rendszereinek és összekötő párhuzamosainak méltóságteljes kiszámíthatatlansággal történő feloldódása. Hamarosan indulok az ismeretlenbe egy olyan repülőgéppel, amely inkább már nincs, mint van, hogy helyrehozzak valami olyat, amit itt, ebben a létrendben sajnos már nem lehet helyrehozni. Ha tudok, azért majd küldök egy lapot, de azt hiszem, hogy nem fogok ráírni semmit, ugyanis a betűk... a betűk oda biztosan nem fognak velem tartani.

A folyosó

Visszatérő, félálomszerű emléketörésem, hogy egy lepusztult gyárépület hangár méretű folyosóján ácsorgok, a fal mellett, pár lépésre a folyosóról nyíló, hatalmas öltöző bejárata mellett. Arra leszek figyelmes, hogy az öltözőből, pontosabban a kissé beljebb található zuhanyzók felől nagyfeszültségű elektromos kisülések éles, sístergő zajának kíséretében erős fényvillanások ragyogják be a folyosót. Közelebb lépve azt látom, hogy nagyjából nyolc-tíz másodpercenként a zuhanyzófülkék vakító villanófényeiből középkorú, illetve idősebb, meztelen emberek tántorognak ki. Őket műtősmaszkot viselő, ápolóruhába öltözött segítők törölközővel takarják be, majd kísérik azonnal tovább a zuhanyzók melletti, rögtönzött fogadóállomássá alakított öltözők felé, ahol húsz-harminc íróasztalnál további segítők várakoznak. A reszketeg, zavarodott, törölközős alakok odatámaszkodnak az íróasztalokhoz, ahol felveszik az adataikat és egyedi azonosításra szolgáló kódláncot égetnek a bal felkarjukra, majd egy-egy kísérő a ház előtti katonai teherautókhoz vezeti őket. Ebben a sokáig lakatlan világban mi ezt nevezzük... születésnek.

Azt gondolom, hogy ez egy saját emlékenyom, olyasmi, amelyet éjjeli eső szokott hagyni a városba vezető, hajnali utakon. Egy olyan, nagyszabású menekítési program emlékeről lehet szó, amelynek annak idején alighanem magam is részese lehettem. Most már biztos vagyok benne, hogy csupán ez az egy, árva világ maradt épen a világok ciklikus homályba merülésének utolsó szakaszában. Hogy mi lesz velünk ezután? Nem tudom. Tart, ameddig tart a vékony kvantumburok... Hogy én honnan érkeztem ide? Nagyon kérem, hogy ezt tőlem már soha többé ne kérdezze meg senki! Esküszöm, hogy tényleg nem emlékszem semmire!

Addig

Ahogy évtizedek alatt lassan lekopik bőrünkéről az idő, úgy telik fel körülöttünk a levegő az időtlenség finom szállóporával.

Bár egyre csak a lélekvilágok utcáit rójuk, és álmokkal a nyomunkban úzzuk előlünk loholó vágyainkat, halnunk mégiscsak otthon kell majd.

Valahol ajtón belül.

Arvid

Amikor Arvid kiszúrta az olajfestményről készített, gyenge minőségű fényképet a hotelreggeli mellé odakészített, színes lapban, szenvedélyes érzelmek sodorták magukkal egy melegebb és párásabb évszak felé. Egyidejűleg, legalábbis egymást nagyon gyorsan követve különböző tárgyú hiányérzetek foglalták el belső békéjének addig jól védett pozícióit tudata lekövezett piacterén.

Hamarosan tánc vette kezdetét. Hiányos öltözetű, tarkabarka ellentmondások kezdtek bátortalan elsőbálozásba rég bezárt cukrászdák hangulatos illatnyomaival. A fahéjjal puhán behintett, friss, citromos sütik aprókat csilingelő közelsége új világháborút sejtetett, a nagybarokk kandeláberек lassan lépkedő korszakának végóráját.

Békeidőben akár még vitát is lehetett volna nyitni arról, hogy ezzel a romantika tragédiája vagy a tragédia romantikája lépett fel a vérpadnak berendezett színpadra, de ebben a helyzetben, amikor már nem csupán az elavult képzeteket, hanem magukat a betűket állították falhoz, ennél lényegesen jelentősebb problémával szembesült Arvid gondolatainak szerény, mégis büszke sokadalma: az életnek ezen a vadonatúj, láthatatlan ajtaján sajnos már nincs kilincs.

Cirkusz

Miután Magic Fred távoli galaxisból érkező vándorcirkusza a város szélén nagy robajjal materializálódott, a tereket és az utcákat hamarosan ellepték a fredek, akik csinos nőkhöz arcátlan magabiztossággal odalépve lehengerlő mosolyt villantottak, majd diszkréten egy kártyácskát csúsztattak óvatlan áldozatuk keze ügyébe. Ezen a következő szerepelt: „Odavagyok magáért, az energiájáért, és azért, ahogyan elfordítja a fejét, miközben Ön továbbra sem néz máshová! Egy másodpercet kérek az életéből, egyetlen pillanatot, ami csak az enyém!”

Az a lány vagy asszony, aki bedőlt ennek az ósdi trükknek, és valamelyik frednek odaadta ezt a szent pillanatot, tudtán kívül arról a személyes örökkévalóságáról is lemondott, amely – irdatlan nagy energiamennyiség kíséretében – a jelen folyamatosan vándorló pontjához kapcsolta tulajdonosát.

Azt követően, hogy a vándorcirkusz csillagközi karavánjának nullponti akkumulátorait a frissen begyűjtött üzemanyaggal feltöltötték, Magic Fred és csapata újabb energiadonorok után kutatva továbbállt, az örökkévalóságukat könnyelműen elvesztegető, gondatlan emberasszonyok pedig mindössze néhány óra leforgása alatt megöregedtek, majd, mint becses, de szomorú szimfóniák a széplelkek vérző szívében, hamuvá lobbantak szét a lemenő, városi nap bársonyos fényében.

Ugrások

Whitery Gammondnak mindössze egyetlen perce maradt hátra a következő ugrásig. Gyorsan átgondolta a manőver teendőit, majd szórakozottan dudorászni kezdett, miközben sem a dudorászott dallam forrása, sem a szerzője nem létezett már. Pontosabban itt, ebben a szórakozott dudorászáshoz kapcsolódó helyzetben nem számított volna minden alapot nélkülöző tudományos állításnak, hogy a Whitery Gammond két ugrása közötti időrésben sem a szórakozottan dúdolt dallam forrása, sem annak szerzője soha, semmilyen formában nem létezett.

Amikor aztán ez az újabb ugrást megelőző perc is lepergett, durr, sutty és piff-puff: az újabb ugrás során keletkező multidimenzionális Doppler-effektus következtében Whitery Gammond még saját, sebesen cikázó gondolatainál is sebesebben száguldott el a nem sokkal korábban szórakozott dudorászásba kezdő Whitery Gammond mellett, és egy csöndeske nyögés nem sok, annyi sem hagyta el a száját! Hát valahogy így, a soha le nem ütött billentyűk által soha létre nem hozott betűk súlytalanságának eleganciájával kellene minden ugrónak meg sem nyikkannia ugrás közben. Pontosan így!

Tamás, a bácsi

Tamás, a bácsi szinte mindennap felballagott a közeli parkba sakkozni. Bár járni is alig tudott már, az óvodások nagy játszmáiban általában a futót alakította. Egyébként nagyon szeretett sakkozni, ugyanis miközben a kiscsoportosok nevetve taszigálták őt a többi idős figurával együtt a garzonlakás-méretű táblán, az öregek egymás között el-elbeszélgettek arról, hogy milyenek is ezek a mai fiatalok.

A fűvel borított négyzetek fekete mezőknek, míg a betonnal fedettek fehéreknek számítottak. Néha azonban cseréltek, hiszen anélkül, ugyebár, aligha lenne igazi a játék.

Tamás, a bácsi nemcsak a jó társaság és a vidám lökdösődés miatt szeretett sakkozni, hanem azért is, mert a táblán ide-oda tántorgó öregemberek látványa felidézte számára a kozmikus széttöredezettség minden másnál vigasztalóbb képét, mely a világ egymástól függetlenül kialakult darabjaiból állt össze.

Városok

Tudod, countryzenésznek lenni olyan, mintha két ember lakna benned, akik ugyanabból a városból ugyanabba a messzi-messzi városba tartanának. Az egyik ember, mondjuk, otthonról menekül, és egy új, ismeretlen élet reményében igyekszik abba a távoli városba, míg a másik egyszerűen csak haza szeretne végre költözni a gyermekkori szerelméhez.

Ez a két ember már ennek a hosszú, több évtizeden át tartó útnak az elején, a kiindulási városuk határában találkozik. Ezt követően együtt élik át a hosszú út ezer meg ezer kalandját, örömét és fájdalmát, és végül annak a távoli városnak a határában mindketten úgy döntenek, hogy inkább visszatérnek oda, ahonnan évtizedekkel korábban elindultak. Végül is ilyen az élet, nem igaz?

Hát valami ilyesmi lehet countryzenésznek lenni... vagy úrhajósna! Kár, hogy én csak egy jövedékügyi Senior Account Supervision Associate vagyok, és ahogy elnézem, az is maradok!

Orio

– ...és énekelsz már?

– Eddig még soha nem ékeltem. Mások előtt nem.

– Igen, tudom, de később aztán sokan, egész generációk éltek a dalaidban, s éltek a dalaidat, évszázadokkal a halálad után is!

– Hogyhogy később? Most a most van, nem? Mi vagy te, honnan pottyantál ide? Talán csak nem a jövőből?

– Igen, a felösszegződött dilatációk miatt úgy három és fél méter magasból... majdnem kitört a bokám! Az a magasság évezredek távolsága, zuhanás felfelé, egy lélekkel és színekkel teli világból, amely miattad lett ilyen, Amina! De elkezdett lenyílni a kizáródási felrepedés... most már indulnom kell! Énekelj, kérlek! Az első dalodat rólam írtad, s később, sokkal-sokkal később ezt a nevet kaptam, mely ennek a dalnak a szövegében fordult elő először a világon!

– De mégis hogy hívnak téged, jövőfiú, vágyak vándora?

– Orio.

...és Orióval ekkor az történt, ami egy gyönyörű szappanbuborékkal szokott a naplementében.

...és Amina hamarosan írt egy dalt Orióról.

...és a világ már soha többé nem volt olyan, mint korábban. Orio előtt.

A jövő hősei

Emlékezzünk a jövő hőseire!

Roppant küldetése kezdetén az Ultima Spes csillaghajót a Föld utolsó, gyenge sóhajtaása bocsátotta az ég vizeire. A haláltusáját vívó bolygó kétségbeesett,

anyai öleléséből az utolsó utáni pillanatban kiszakadva az űrhajósok húsz esztendőn keresztül utaztak a súlytalan, éjfekete mozdulatlanságban, s ameddig ez alatt eljutottak, ott megálltak, és tábort is vertek. Ezután gyermekeket nemzettek, szültek és neveltek fel, akiket azután felkészítettek a következő ugrásra! Az erőforrások kímélése érdekében az öregek ott maradtak, s csak az ifjak keltek útra. Ez azonban már az élet rendje volt, nem a túlélésé, hiszen új, felfedező természet született, s a közös vágy szivárványa alatt lassan egy egészen új emberfajta emelte fel a fejét.

Újabb húsz évnyi száguldás a koromlevesben, majd újabb megálló, szerelem, gyermekek, kiképzés, végül könnyes búcsú!

Igy ment ez háromezrenegy nemzedéken át! Az Ultima Spes háromezrenegy átmeneti táborhelyet hátrahagyva végül elérte az Alpha Ophiuchi nevű fehér óriáscsillag gravitációs fészkeben pihenő bolygócsaládot, amelyben a maroknyi szkafanderes, viharvert asztrocsavargó ezúttal már egy lakható bolygóra lelt. A csillaghajó elegánsan leszállt, majd örökre megpihent, az emberek pedig egy új civilizációt építettek az űrhajó roncsaira.

Amikor az utolsó űrhajós is ősei csillagporos ösvényeire helyezte reszketeg lábát, ezzel a mondattal búcsúzott az új Föld új embereitől:

– Néha muszáj győzni is...

A térszékérhajtó

Apám a 37-es zóna második legkiválóbb zetolion-őre volt. Már háromévesen elvitt magával, hogy figyeljek és tanuljak. Akkoriban éppen delet a Hamsfold-görbe, így különösen sok zetolion tört be védett fürdő-földjeinkre. Apám erővel, kitartással és rutinos fondorlattal szinte minden egyes zetolion-bogot azonnal le tudott határolni! Még a hírhedt kósa hármassokat is!

A fürdő-földek mezsgyéin aztán meg-megálltunk egy falatra, kortyra, s elheverve néztük az égbolton a három nagy és a sok kicsi bolygót. Kilencéves lehettem, amikor az egyik ilyen leheveredés alkalmával így szóltam apámhoz:

– Nincsenek ösvények a három nagy bolygóhoz és a sok kicsihez, de én el akarok oda jutni, apám! Térszekeret építetek, hogy bejárjam vele a fenti világokat...

Apám először egy kicsit elszomorodott, mivel az ő apja, nagypapja, dédapja... vagyis mindenki, akit csak ismert ősei közül, mindig is zetolion-őr volt. De aztán, mivel nagyon-nagyon szeretett, ő maga rukkolt fel velem a hegyekbe, egészen Flohaintárba. Ott egy székestől folyamodott számomra az Emlékek Sátorában, amelyet, mivel apám a 37-es zóna második legkiválóbb zetolion-őre volt, el is nyertem.

Hát így váltam családom első térszéké-építőjévé, sőt, végül a hajtók egyike lettem. Nemcsak a három nagy és a sok kicsi bolygó világait jártam be keresztül-kasul, hanem sokkal-sokkal messzebbre is eljutottam, de álmaimban még most is gyakran kergetjük szét jó apámmal, a 37-es zóna

második legkiválóbb zetolion-őrével a fürge zetolion-bogokat a fürpa-földek keskeny mezsgyéit járva.

Szobrok

Van egy tenger, messze a föld íve mögött, amelynek kis szigetén valaha olyan különös emberek éltek, akik szobrokkal házasodtak. Mi, íven inneniek e szobrok leszármazottai vagyunk. De akkor vajon hol vannak most az emberek? Alighanem ott, ahová bátor, de csendes éhségük hajdan űzte őket: mozdíthatatlan hegyeink néma, néma bensejében.

A magzat

Történt egyszer Mozambikban, hogy egy igen fényes hullócsillagot égi jelként értelmezve egy háromhónapos magzatot választottak meg törzsfőnöknek. A gyermek fejlődése két hónap múlva leállt, s anélkül, hogy a világra jött volna, csak az agya fejlődött tovább. Nagy becsben tartott édesanyja közvetítésével adott tanácsai hamar felvirágoztatták az addig épp, hogy csak tengődő, betegségtől, éhségtől sújtott törzs életét. A jobbára kietlen szavannán állataik számára dús legelőket és friss ivóvizet találtak, és mindig a legjobb pillanatban takarították be a termést.

Egy jó évtizeddel később aztán jelentős fordulat következett be! A magzat útmutatásai alapján a törzs tagjai jelentős gyémántmezőt tártak fel a törzsi földek északkeleti csücskének kopár sziklasivataga alatt. A szinte korlátlan anyagi forrás birtokában a törzs tagjai a magzat pontos utasításait követve erős fallal védett, hipermodern várost építettek maguknak a semmi közepén. Ezután szélessávú műholdas internet-kapcsolatot építettek ki, rendesen megtanultak angolul, majd a legfejlettebb tudományos és kulturális ismeretek elsajátítása következett. A magzatnak még arra is gondja volt, hogy a hajdan nomád, ásóbotos törzs tagjai megfelelően táplálkozzanak, és high-tech tornacsarnokaikban elegendő testmozgást végezzenek.

Amikor az anya és meg nem született magzata megöregedett, a mozambiki törzs, teljesen önellátó és erős közösségként a hanyatló, globális emberi civilizáció peremén, már a csillagokat ostromolta!

Ennél a történetnél alighanem mi sem bizonyítja jobban, hogy néha bizony érdemes fürkészni az éjszakai égboltot, hátha megpillant az ember egy-egy ragyogó hullócsillagot.